

4. Kyrydon, A. M. (Ed.), Babka, V. L., Shumylo, M. M. (2017). Velyka ukrainska entsyklopediia. Tematychnyi reiestr hasel z napriamu «Iurydychni nauky». [Great Ukrainian encyclopedia. Thematic register of slogans from the field of "Legal Sciences"]. 152. [in Ukrainian].
5. Husariiev, S.D., Tykhomyrov, O.D. (Eds.), Bilozorov, Ye.V., Vlasenko, V.P., Horova, O.B., Zavalnyi, A.M., Zaiats, N.V. (2017). Teoriia derzhavy ta prava. [Theory of the state and law]. 320. [in Ukrainian].
6. Topolevskiy, R. B., Fedina, N. V. (2020). Teoriia derzhavy i prava. [Theory of the state and law]. Navch. posibnyk. 268. [in Ukrainian].
7. Kravchuk, S. Y. (2018). Osnovy teorii derzhavy i prava. [Basics of the theory of the state and law]. 192. [in Ukrainian].
8. Pysmenytskyi, A. A., Hapotii, V. D., Popenko, Ya. V., Polishchuk, V. H. (2017). Teoriia derzhavy i prava. [Theory of the state and law]. 298. [in Ukrainian].
9. Bandurka, O.M. (Ed.), Holovko, O.M., Perederii, O.S. (2018). Teoriia derzhavy i prava. [Theory of the state and law]. Pidruchnyk. 416. [in Ukrainian].
10. Koziubra, M.I. (Ed.) (2015). Zahalna teoriia prava. [General theory of law]. Pidruchnyk. 392. [in Ukrainian].
11. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia. (1984, December 7). [Code of Ukraine on administrative offenses]. №80731-X. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainiskoi RSR. Dodat. do № 51. 1122. [in Ukrainian].
12. Bytiak, Yu.P. (Ed.), Harashchuk, V.M., Diachenko, O.V. (2007). Administratyvne pravo Ukrainy. [Administrative law of Ukraine]. Pidruchnyk. 544. [in Ukrainian].
13. Ostapenko, O. I. Kovaliv, M. V., Yesimov, S. S. (2021). Administratyvne pravo Ukrainy (zahalna chastyna). [Administrative law of Ukraine (general part)]. Navch. posib. Vyd. 2-e, dop. 616. [in Ukrainian].
14. Halunko, V.V. (Ed.), Kurylo, V.I., Koroied, S.O., Drozd, O.Iu., & Yamkova, I.M. (2015). Administratyvne pravo Ukrainy. T.1. Zahalne administratyvne pravo. [Administrative law of Ukraine. T.1. General administrative law]. Navchalnyi posibnyk. 272. [in Ukrainian].
15. Pro Polozhennia pro prokhodzhennia hromadianamy Ukrainy viiskovoi sluzhby u Zbroinykh Sylakh Ukrainy. (2008, December 10). [On the Regulations on Military Service in the Armed Forces of Ukraine by Citizens of Ukraine]. Ukaz Prezidenta Ukrainy № 1153/2008. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 9.05.2024

УДК 342.922

DOI: 10.36550/2522-9230-2024-16-119-124

Бондарь Александр Володимирович,
аспірант кафедри права та правоохоронної діяльності
Центральноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
obondar@cuspu.edu.ua
ORCID ID: 0009-0002-1234-9798

ЮРИДИЧНІ ГАРАНТІЇ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ: АДМІНІСТРАТИВНИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена аналізу юридичних гарантій доступу до публічної інформації.

Актуалізовано, що однією з головних проблем становлення й розвитку правової держави є забезпечення відкритості діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. Сама по собі відкритість проявляється в довірі громадян до органів публічної адміністрації шляхом забезпечення всіх наявних гарантій доступу до інформації про їх діяльність.

У статті досліджено наукові погляди щодо сутності юридичних гарантій. Перераховано та проаналізовано всі гарантії доступу до публічної інформації, передбачені Законом України «Про доступ до публічної інформації».

Серед них, обов'язок розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом; визначення розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; максимальне спрощення процедури подання запиту та отримання інформації; доступ до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, крім випадків, передбачених законодавством; здійснення парламентського, громадського та державного контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації; юридична відповідальність за порушення законодавства про доступ до публічної інформації.

Визначено чинники, що вплинули на реалізацію гарантій доступу до засідань колегіальних суб'єктів владних

повноважень, а саме: пандемія COVID-19 та воєнний стан в нашій країні.

Встановлено що юридичні гарантії виступають своєрідними способами та засобами для здійснення прав та виконання обов'язків передбачених законодавством.

На підставі аналізу законодавства України та праць науковців наголошено на доцільності до визначених гарантій додати оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації.

Ключові слова: гарантії, юридичні гарантії, публічна інформація, доступ до публічної інформації, суб'єкти владних повноважень, розпорядники інформації.

Bondar O. LEGAL GUARANTEES OF ACCESS TO PUBLIC INFORMATION: ADMINISTRATIVE ASPECT

This article analyzes the legal guarantees of access to public information in Ukraine. It highlights the importance of ensuring the transparency of public authorities' activities as a cornerstone of a rule-of-law state. Transparency fosters citizens' trust in public administration by providing comprehensive guarantees for accessing information about their activities.

The article delves into the scholarly perspectives on the nature of legal guarantees. It enumerates and analyzes all the guarantees of access to public information stipulated in the Law of Ukraine "On Access to Public Information."

These guarantees include: The obligation of information holders to provide and disclose information, except in cases provided for by law; The designation by information holders of special structural units or officials who organize access to public information in their possession in accordance with the established procedure; Maximum simplification of the procedure for submitting requests and obtaining information; Access to meetings of collegial bodies of power, except in cases provided for by law; Parliamentary, public, and state control over the observance of the right to access public information; Legal liability for violations of the legislation on access to public information.

The article identifies the factors that have affected the implementation of the guarantee of access to meetings of collegial bodies of power, namely the COVID-19 pandemic and the martial law in Ukraine.

It establishes that legal guarantees act as specific methods and means for exercising rights and fulfilling obligations provided for by law.

Based on the analysis of Ukrainian legislation and scholarly works, the article emphasizes the advisability of adding the right to appeal against decisions, actions, or inaction of information holders to the existing guarantees.

Key words: guarantees, legal guarantees, public information, access to public information, subjects of authority, information managers.

Постановка проблеми. Однією з головних проблем становлення й розвитку правової держави є забезпечення відкритості діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. Сама по собі відкритість проявляється в довірі громадян до органів публічної адміністрації шляхом забезпечення всіх наявних гарантій доступу до інформації про їх діяльність.

Конституцією України передбачено право кожного громадянина на вільне збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір (ст. 34), крім тієї, що стосується державної таємниці чи розкриває особисте життя. Саме це виступає запорукою доступності інформації з публічної діяльності суб'єктів владних повноважень.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанням дослідження юридичних гарантій приділяли увагу наступні вітчизняні науковці: В. Авер'янов, О. Андрійко, Ю. Битяк, М. Вітрук, В. Гаращук, О. Кузьменко, О. Міцкевич, П. Недбайло, В. Погорілко, П. Рабінович, О. Рябченко, І. Самощенко, О. Скакун, та інші. Проблемні питання гарантій забезпечення права на доступ до публічної інформації досліджували такі науковці: І. Арістова, Н. Власенко, А. Грищенко, Н. Дубина, В. Колісник, О. Логінов, О. Майстренко, А. Марущак, О. Марценюк, К. Маштак, С. Погребняк, Г. Почепцов, Т. Слінько, Ю. Годика, І. Усенко та інші. Водночас, незважаючи на їх розробки, деякі питання щодо дієвості визначених законом гарантій залишаються актуальними.

Мета статті – проаналізувати наукові дослідження терміну «юридичні гарантії» та здійснити аналіз передбачених законодавством гарантій доступу до публічної інформації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Прийняття у 2011 році Закону України «Про доступ до публічної інформації» сприяло правовому забезпеченню вільного отримання громадянами відомостей про діяльність органів публічної адміністрації та гарантування дотримання цих прав.

Питання юридичних гарантій завжди привертало значну увагу вчених і продовжує залишатися актуальними і дотепер. Досліджуючи юридичні гарантії наголосимо, що на сьогодні існує чимала кількість визначень науковців цього терміну. Проте, одні дуже схожі між собою, інші значно відрізняються. Тому, на нашу думку, доречно розглянути погляди дослідників на вказане поняття.

Якщо звернутися до теоретичних основ поняття «гарантія», то словник української мови тлумачить цей термін (від франц. *garantie* – порука, забезпечення) як умови, що забезпечують успіх чого-небудь; зобов'язання в чому-небудь [1, с. 29].

Одним із самостійних видів гарантій є юридичні гарантії. Юридичними гарантіями ті чи інші «засоби і способи» стають лише через юридичну форму, через їхнє закріплення в нормах права. Сам по собі термін «юридичні гарантії» вказує на їхню нормативно-правову основу. Натомість забезпечення гарантованості полягає передусім у здійсненні прав та виконанні обов'язків, які передбачені в чинних правових нормах. Загальновідомо, що норма сама по собі не може викликати певні правові результати, останні досягаються за допомогою правової діяльності. Під діяльністю необхідно розуміти здійснення суб'єктивних прав та виконання юридичних обов'язків, покладених нормою права на відповідних суб'єктах

правових правовідносин [2, с. 285]. В. Іванов під юридичними гарантіями розуміє закріплені правом засоби, за допомогою яких забезпечуються правомірні дії всіх учасників суспільних відносин, відбувається попередження та припинення порушень законності, виявлення та усунення порушень, що сталися [3, с. 75–76]. А. Крижанівський зазначає, що гарантія означає можливість отримати задоволення свого права чи інтересу за будь-яких умов за рахунок зовнішніх (додаткових) засобів чи дій гаранта – суб'єкта, який бере на себе зобов'язання виконати обов'язок зобов'язаної сторони за умови її власної неспроможності це зробити. Гарантія виступає своєрідною запорукою в разі, якщо не спрацьовують діючі в суспільній практиці зобов'язання й умови їхнього здійснення. Тобто гарантія – це своєрідний «страховий поліс» для уповноваженого суб'єкта [4, с. 86].

Ми підтримуємо думку М. Кравчука [5] про те, що у загальноправовому значенні доцільно говорити про юридичні гарантії як про сукупність «засобів і способів».

Термін «юридичні гарантії» вказує на їхній нормативно-правовий зміст. Натомість забезпечення гарантованості полягає, передусім, у здійсненні прав і виконанні обов'язків, передбачених чинними правовими нормами. Загальновідомо, що норма не може мати певні правові результати, їх досягають за допомогою правової діяльності. Діяльністю є здійснення суб'єктивних прав і виконання юридичних обов'язків, покладених нормою права на відповідних суб'єктів трудових правовідносин [6].

Повертаючись до мети нашого дослідження, підкреслимо, що гарантії забезпечення права на доступ до публічної інформації визначені у ст. 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації», зокрема право на доступ до публічної інформації гарантується: 1) обов'язком розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом; 2) визначенням розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє; 3) максимальним спрощенням процедури подання запиту та отримання інформації; 4) доступом до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, крім випадків, передбачених законодавством; 5) здійсненням парламентського, громадського та державного контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації; 6) юридичною відповідальністю за порушення законодавства про доступ до публічної інформації [7].

З огляду на викладене ми вважаємо за доцільне більш детально розглянути перелічені гарантії доступу до публічної інформації. Першою гарантією визначеною законом є обов'язок розпорядників інформації надавати та оприлюднювати інформацію, крім випадків, передбачених законом. Шляхом опрацювання законодавства ми можемо виокремити два способи отримання інформації громадянами: по-перше, за інформаційним запитом (активний); по-друге, у друкованих виданнях та на веб-сайтах відповідних органів державної влади (пасивний).

Аналіз чинного законодавства та наукових праць, у яких досліджувалися гарантії доступу до публічної інформації дозволяє зробити висновок, що необхідно розширити кількість і різноманітність способів донесення інформації від органів державної влади та місцевого самоврядування наскільки це буде можливим з урахуванням новітніх технологій.

Обов'язок надавати інформацію може виконуватися, зокрема, шляхом: 1) надання відповідей на інформаційні запити; 2) вільного доступу на засідання суб'єктів владних повноважень; 3) представлення для ознайомлення відкритих архівів суб'єктів владних повноважень; 4) проведення «гарячих ліній» для оперативного надання інформації чи фіксації запитів. Обов'язок оприлюднювати інформацію означає, що суб'єкт владних повноважень повинен: 1) оприлюднювати свою інформацію на офіційному сайті в мережі Інтернет, через ЗМІ; 2) оприлюднювати звіти, рішення, плани тощо у спеціальних брошурах і збірниках офіційної інформації; 3) розміщувати відповідну інформацію на інформаційних стендах; 4) періодично робити публічні виступи тощо [8, с. 50].

Виходячи із вказаного вище, слід зазначити, що обов'язок щодо надання публічної інформації реалізується через низку вимог. До того ж, розпорядники інформації повинні вчасно розголошувати відомості про діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових чи службових осіб в різних джерелах інформації. Однак, аналіз наукових досліджень свідчить про те, що на сьогодні актуальною проблемою виступає гарантія пасивного доступу до публічної інформації. Тобто, зустрічаються випадки, коли на офіційних веб-сайтах органів публічної адміністрації інформація розміщується не в повному обсязі, іноді невчасно або виникають складнощі з її пошуком (особливо це відбувається, коли особи не розуміються в компетенціях відповідних органів).

Наступною гарантією передбаченою Законом України «Про доступ до публічної інформації» є визначення розпорядником інформації спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують у встановленому порядку доступ до публічної інформації, якою він володіє [7]. У такому випадку на розпорядника покладається обов'язок сформулювати або обрати з наявних відокремлений структурний підрозділ або окрему особу. Це сприятиме чіткому встановленню суб'єкта, який буде відповідальний за роботу з опрацюванням інформаційних запитів та публічним розголошенням інформації.

Зазначений суб'єкт має три основні функції: пропонувати найкращі методи обслуговування, архівування і розпорядження документами у державному органі; бути головною точкою контакту між державним органом і громадськістю з усіх інформаційних питань – отримання інформаційних запитів, допомога особам, які намагаються знайти інформацію, і одержання скарг про ненадання державним органом

відповіді на запит; гарантувати, що державний орган виконує закон про доступ до інформації найкращими методами розкриття інформації [9, с. 85].

На підставі аналізу наукових праць ми хотіли б звернути увагу на те, що в деяких державах відповідальність за роботу з опрацюванням інформаційних запитів несуть посадовці зі зв'язків із пресою. Проте, як показує досвід таких країн, це викликає певні проблеми на практиці. Головним завданням посадовця зі зв'язків із пресою є вплив на громадську думку шляхом створення позитивного образу органів публічної адміністрації, що значно відрізняється від роботи розпорядника інформації. У свою чергу, вітчизняна концепція публічного доступу до інформації покладає обов'язок опрацювання інформаційних запитів на розпорядників інформації, які наділені правом визначати спеціальних структурних підрозділів або посадових осіб, які організують доступ до публічної інформації. Тому, цілком слушною видається думка, що діяльність посадовця зі зв'язків із пресою не може стосуватися забезпечення доступу до публічної інформації, зокрема опрацювання інформаційних запитів. Також можемо констатувати позитивний досвід нашої країни у сфері реалізації доступу до публічної інформації.

Рухаючись далі, ми проаналізуємо таку гарантію забезпечення права на доступ до публічної інформації, як максимальне спрощення процедури подання запиту та отримання інформації. Опрацювавши Закон України «Про доступ до публічної інформації», ми можемо зауважити, що законодавство максимально спрощує процедуру оформлення запиту на інформацію, тому у запитувачів не має виникати складнощів з порядком оформлення, подання запиту та отримання відповідної інформації. Цей аспект обумовлюють наступні чинники: по-перше, запит подається в довільній формі на вибір запитувача, індивідуально або колективно. В запиті вказуються лише контактні дані запитувача та певні відомості про документ, доступ до якого він бажає отримати (у тому випадку, якщо здобувач інформації володіє такими відомостями); по-друге, органи державної влади, орган місцевого самоврядування, посадові чи службові особи не мають права встановлювати додаткові вимоги до форми запиту та вимагати будь-яку іншу інформацію від запитувача, окрім встановленої законом.

Підкреслимо, що за рахунок розвитку новітніх технологій, зокрема інтернет-технологій в сфері інформаційних відносин, кожен громадянин має можливість самостійно отримати необхідну інформацію, яка міститься у Єдиних та Державних реєстрах України. Це неабияк спрощує процедуру отримання інформації, оскільки на оформлення запиту та очікування відповіді необхідно витратити значно більше часу.

Четвертою гарантією забезпечення права на доступ до публічної інформації є доступ до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, крім випадків, передбачених законодавством.

Насамперед, визначимо поняття «колегіальність». В юридичній енциклопедії колегіальність (від лат. collegium, буквально «товариство, братство, співпраця») - принцип державного та громадського управління, згідно з яким керівництво державними й громадськими органами та організаціями здійснюється колегією - групою осіб, які мають рівні права й обов'язки або дорадчі права в розв'язанні питань, що належать до компетенції цього органу, організації [10, с. 148].

Кожний колегіальний орган влади має певні повноваження, а думка кожного члена цього органу враховується під час ухвалення рішення, яке приймається лише за наявності певних умов, а саме: за наявності необхідно встановленого кворуму та достатньої кількості голосів, які подані на підтримку запропонованого рішення. Прийняте рішення відображається у формі правових актів - спеціальних документів (постанов, рішень, ухвал). Процес обговорення й прийняття рішень фіксується за допомогою протоколу [11].

Виходячи із вказаного вище, слід зазначити, що під колегіальністю варто розуміти принцип управління, при якому враховується думка кожного учасника з урахуванням професійного досвіду, які мають однакові права та наділені однаковими обов'язками у процесі прийняття спільних рішень.

Досліджуючи гарантію доступу до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, підкреслимо, що вона розкривається в отриманні інформації зацікавлених осіб про діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування шляхом безперешкодного доступу до їх засідань. Так розпорядники інформації зобов'язані оприлюднювати плани проведення та порядок денний своїх відкритих засідань. Порядок доступу до засідань колегіальних органів влади регулюється нормативно-правовими актами.

Однак, на підставі проведеного аналізу нами були виявлені проблеми щодо реалізації зазначеної гарантії. Насамперед це стосується проблеми, передумови виникнення якої спричинені всесвітньою пандемією гострої респіраторної хвороби COVID-19 у 2020 році. Заходи протидії, що проводилися з метою боротьби із поширенням COVID-19 обмежили право громадян бути присутніми на відкритих засіданнях колегіальних суб'єктів владних повноважень.

Інша проблема з'явилася 24 лютого 2022 року з початком повномасштабного військового вторгнення Росії в Україну. З цього часу відбулися зміни в доступі до засідань колегіальних органів влади. Конституцією України гарантовано захист та реалізацію прав та свобод людини, однак під час особливих правових режимів ці норми можуть бути дещо обмеженими, передусім це стосується інформаційного забезпечення громадян. На превеликий жаль, наш противник може цілити ракетами в будь-якому напрямку та в будь-який об'єкт, серед яких може бути державний орган. Саме тому суб'єкти владних повноважень зобов'язані вжити необхідних заходів з метою запобігання існуючих загроз, тим самим обмежуючи

громадян у здійсненні деяких своїх конституційних прав та свобод.

Зазначені обмеження прав громадян передбачені Законом України «Про правовий режим воєнного стану», а саме у ч. 1 ст. 8 зазначено, що в Україні або в окремих її місцевостях, де введено воєнний стан, військове командування разом із військовими адміністраціями (у разі їх утворення) можуть самостійно або із залученням органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування запроваджувати та здійснювати в межах тимчасових обмежень конституційних прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, передбачених указом Президента України про введення воєнного стану [12].

Повертаючись до аналізу гарантій забезпечення доступу до публічної інформації, пропонуємо перейти до наступної, а саме: здійснення парламентського, громадського та державного контролю за дотриманням прав на доступ до публічної інформації.

Відповідно до ст. 17 Закону України «Про доступ до публічної інформації» парламентський контроль за дотриманням права людини на доступ до інформації здійснюється Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини, тимчасовими слідчими комісіями Верховної Ради України, народними депутатами України. Громадський контроль за забезпеченням розпорядниками інформації доступу до публічної інформації здійснюється депутатами місцевих рад, громадськими організаціями, громадськими радами, громадянами особисто шляхом проведення відповідних громадських слухань, громадської експертизи тощо. Державний контроль за забезпеченням розпорядниками інформації доступу до інформації здійснюється відповідно до закону [7].

Серед перелічених органів важливе значення має діяльність Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, компетентність якого мінімізує кількість порушень у сфері забезпечення прав громадян на доступ до інформації, а звітність представлена у Щорічній доповіді Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан додержання та захист прав і свобод людини і громадянина в Україні.

Нарешті ми переходимо до останньої гарантії забезпечення доступу до публічної інформації, це юридична відповідальність за порушення законодавства про доступ до публічної інформації.

Однією з гарантій забезпечення права на доступ до публічної інформації є встановлення відповідальності за порушення цього права. Детальніше це питання регулюється в статті 24 Закону. Зазначимо, що у п. 6 ст. 3 Закону йдеться про відповідальність за «порушення законодавства». Водночас, відповідно до п. 22 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами України встановлюються діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями. Таким чином, зазначені питання не можуть бути предметом регулювання підзаконних нормативно-правових актів. Отже, підстави юридичної відповідальності за порушення права на доступ до інформації можуть бути передбачені виключно законами. Такими підставами, зокрема, є стаття 24 Закону та стаття 212-3 Кодексу про адміністративні правопорушення [8, с. 55].

Здійснивши правовий аналіз гарантій забезпечення доступу до публічної інформації ми можемо погодитися з науковцями, які наполягають на тому, що до переліку гарантій передбачених Законом України «Про доступ до публічної інформації» варто додати оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників інформації. Взагалі, Законом передбачений окремий розділ, який містить досліджуваний аспект, проте ми вважаємо за доцільне додати його також до ст. 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації», яка містить загальний перелік гарантій забезпечення доступу до публічної інформації.

Висновки. Таким чином, юридичні гарантії виступають своєрідними способами та засобами для здійснення прав та виконання обов'язків передбачених законодавством. На основі проведеного дослідження ми визначили чинники, що вплинули на реалізацію гарантії доступу до засідань колегіальних суб'єктів владних повноважень, а саме: пандемія COVID-19 та воєнний стан в нашій країні.

Шляхом правового аналізу законодавства у сфері доступу до публічної інформації ми маємо можливість наголосити на тому, що прослідковуються певні проблеми, які потребують вирішення. Насамперед, вони розкриваються в обмеженні щодо дотримання гарантій забезпечення доступу до публічної інформації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Словник української мови : в 11 т. / ред. тому : П. П. Доценко, Л. А. Юрчук. Київ : Наук. думка, 1971. Т. 2 : Г - Ж. 550 с.
2. Шило С.М. Поняття та зміст правових гарантій законності в сфері адміністративної діяльності міліції. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2013. Вип. 4. С. 283-292.
3. Іванов В.В. Матеріально-правові і процесуальні гарантії законності притягнення до адміністративної відповідальності : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2001. 235 с.
4. Крижанівський А.Ф. Доктринальний і прикладний статус категорії «гарантії правового порядку». *Наукові праці Одеської національної юридичної академії*. 2009. № 8. С. 81–89.
5. Кравчук М. В. Теорія держави і права (опорні конспекти). Київ : Атіка, 2013. 287 с.
6. Теорія держави і права : підручник / [О. М. Бандурка, О. М. Головка, О. С. Передерій та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. НАПрН України О. М. Бандурки ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. 416 с.

7. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI. Дата оновлення 31.03.2023. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>
8. Науково-практичний коментар до Закону України «Про доступ до публічної інформації» / за заг. ред. Д Котляра К. : 2012. 335 с.
9. Свобода інформації в Україні та світі. Теорія та практика / упоряд. О. М. Павліченко, Р. І. Стадник ; ГО «Харківська правозахисна група». Харків : ТОВ «Видавництво права людини», 2015. 216 с.
10. Юридична енциклопедія : в 6 т. / за ред. Ю. С. Шемшученка та ін. К. : «Укр. енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998-2004. Т. 3 : К - М. 2001. 792 с.
11. Піддубна Л.П. Колегіальні органи управління: особливості організації та документування діяльності. Науковий вісник Академії мніципального управління, Серія "Управління". 2012. №3. С.134-143.
12. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII. Дата оновлення 09.07.2023. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19>

REFERENCES:

1. Dotsenko, P.P., Yurchuk, L.A. (Ed.) (1971). *Slovnnyk ukrainiskoi movy v 11 t. T. 2 : H - Zh*. [Dictionary of the Ukrainian language in 11 vols. Vol. 2: G - Zh]. 550. [in Ukrainian].
2. Shylo, S. M. (2013). Poniattia ta zmist pravovykh harantii zakonnosti v sferi administratyvnoi diialnosti militsii. [The concept and content of legal guarantees of legality in the sphere of administrative activities of the police]. *Visnyk Luhanskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav imeni E. O. Didorenka*. Vyp. 4. 283-292. [in Ukrainian].
3. Ivanov, V. V. (2001). Materialno-pravovi i protsesualni harantii zakonnosti prytyahnennia do administratyvnoi vidpovidalnosti. [Material-legal and procedural guarantees of legality of bringing to administrative responsibility]. *Dys. ... kand. yuryd. nauk*. 235. [in Ukrainian].
4. Kryzhanivskiy, A. F. (2009). Doktrynalnyi i prykladnyi status katehorii «harantii pravovoho poriadku». [Doctrinal and applied status of the "guarantee of legal order" category]. *Naukovi pratsi Odeskoi natsionalnoi yurydychnoi akademii*. № 8. 81–89. [in Ukrainian].
5. Kravchuk, M.V. (2013). Teoriia derzhavy i prava (oporni konspekty). [Theory of the state and law (reference abstracts)]. 287. [in Ukrainian].
6. Bandurka, O.M. (Ed.), Holovko, O.M., Perederii, O.S. ta in.. (2018). Teoriia derzhavy i prava. [Theory of the state and law]. *Pidruchnyk*. 416. [in Ukrainian].
7. Pro dostup do publichnoi informatsii. (2011, January 13). [On access to public information]. *Zakon Ukrainy № 2939-VI*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17> [in Ukrainian].
8. Kotliar, D. (Ed.) (2012). Naukovo-praktychnyi komentar do Zakonu Ukrainy «Pro dostup do publichnoi informatsii». (2012). [Scientific and practical commentary to the Law of Ukraine "On Access to Public Information"]. 335. [in Ukrainian].
9. Pavlichenko, O.M., Stadnyk, R.I. (Ed.) (2015). Svoboda informatsii v Ukraini ta sviti. Teoriia ta praktyka. [Freedom of information in Ukraine and the world. Theory and practice]. 216. [in Ukrainian].
10. Shemshuchenko, Yu.S. (Ed.) (2001). Yurydychna entsyklopediia v 6 t. [Legal encyclopedia in 6 volumes]. (Vol 3. K - M). 792. [in Ukrainian].
11. Pidubna, L.P (2012). Kolehialni orhany upravlinnia: osoblyvosti orhanizatsii ta dokumentuvannia diialnosti. [Collegial management bodies: peculiarities of organization and documentation of activities]. *Naukovyi visnyk Akademii mnitsypalnoho upravlinnia, Seriia "Upravlinnia"*. №3. 134-143. [in Ukrainian].
12. Pro pravovy rezhym voiennoho stanu. (2015, May 12). [On the legal regime of martial law]. *Zakon Ukrainy № 389-VIII*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 14.05.2024

УДК 342.9

DOI: 10.36550/2522-9230-2024-16-124-128

Малютяк Владислав Володимирович,
аспірант кафедри права та правоохоронної діяльності
Центральноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
3433000@i.ua
ORCID ID: 0009-0003-6557-497X

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЧОВИХ ПРАВ НА
НЕРУХОМЕ МАЙНО**

У статті розглядаються правові засади державної реєстрації речових прав на нерухоме майно в Україні.